

Μητε τ αηδονια
 Που ξελαρυγγιαζονται καθε νυχτα
 Στο ανοιχτο παραθυρο μου
 Μητε τις μυτερες κορφες των βουνων

Ειμαι μικρος
 Πολυ μικρος (νηπιο σχεδον)
 Και δεν οριζω τιποτα
 ΤΙΠΟΤΑ

Σ Π Ο Υ Δ Η

Φοβαμαι τη νυχτα
 Και γι αυτο παντα με προσωπο
 Σα γραμματοσημο κολημμενο στο τζαμι
 Παιζω με την ανασα μου.

Μ Ε Λ Α Γ Χ Ο Λ Ι Α

Νυχτωνει η ξημερωνει· κανεις δεν ξερει.
 Μοναχα που φυσαι· ολοενα φυσαι.
 Γέρνουν οι αμυγδαλιες· γέρνουν
 Τα λογια· γέρνουν οι πρασινες πιπεριες
 Ω εγνοιες μικρες και σκονη
 Τι θα πειτε
 Στο αγορι μπροστα
 Που χειρονομει σαν τον τρελλο
 Που ξυπναι μετα απο μια συντομη
 Νυχτα λογικης· στο κοριτσι που τη γλωσσα
 Βγαζει στα διερχομενα τραινα.
 Ω εγνοιες μικρες και σκονη
 Τι θα πειτε μπροστα σε τουτη δω τη λυπη.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

8 Απριλιου 1983

Ηρθε η θεια-Μαιρη απ την Αθηνα. Χαρηκα πολυ. Ειναι η μικροτερη αδερφη της μητερας μου και τα πηγαינוμε πολυ